

**ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
Γ' ΤΑΞΗΣ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΙΟΥΝΙΟΥ 2018 - ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ:
ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ
ΣΥΝΟΛΟ ΣΕΛΙΔΩΝ: ΠΕΝΤΕ (5)**

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Πλάτωνος Πολιτεία 519c-520a

Ήμέτερον δὴ ἔργον, ἦν δ' ἐγώ, τῶν οἰκιστῶν τάς τε βελτίστας φύσεις ἀναγκάσαι ἀφικέσθαι πρὸς τὸ μάθημα ὃ ἐν τῷ πρόσθεν ἔφαμεν εἶναι μέγιστον, ἵδεῖν τε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀναβῆναι ἐκείνην τὴν ἀνάβασιν, καὶ ἐπειδὰν ἀναβάντες ἵκανῶς ἴδωσι, μὴ ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ὃ νῦν ἐπιτρέπεται.

Τὸ ποῖον δή;

Τὸ αὐτοῦ, ἦν δ' ἐγώ, καταμένειν καὶ μὴ ἐθέλειν πάλιν καταβαίνειν παρ' ἐκείνους τοὺς δεσμώτας μηδὲ μετέχειν τῶν παρ' ἐκείνοις πόνων τε καὶ τιμῶν, εἴτε φαυλότεραι εἴτε σπουδαιότεραι. Ἐπειτ', ἔφη, ἀδικήσομεν αὐτούς, καὶ ποιήσομεν χεῖρον ζῆν, δυνατὸν αὐτοῖς ὃν ἄμεινον;

Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγώ, πάλιν, ὡς φίλε, ὅτι νόμῳ οὐ τοῦτο μέλει, ὅπως ἐν τι γένος ἐν πόλει διαφερόντως εὖ πράξει, ἀλλ᾽ ἐν ὅλῃ τῇ πόλει τοῦτο μηχανᾶται ἐγγενέσθαι, συναρμόττων τοὺς πολίτας πειθοῖ τε καὶ ἀνάγκη, ποιῶν μεταδιδόναι ἀλλήλοις τῆς ὀφελίας ἥν ἀν ἔκαστοι τὸ κοινὸν δυνατοί ὡσιν ὀφελεῖν καὶ αὐτὸς ἐμποιῶν τοιούτους ἄνδρας ἐν τῇ πόλει, οὐχ ἵνα ἀφιῇ τρέπεσθαι ὅπῃ ἔκαστος βούλεται, ἀλλ' ἵνα καταχοῇται αὐτὸς αὐτοῖς ἐπὶ τὸν σύνδεσμον τῆς πόλεως.

Ἀληθῆ, ἔφη ἐπελαθόμητην γάρ.

Σκέψαι τοίνυν, εἶπον, ὡς Γλαύκων, ὅτι οὐδὲ ἀδικήσομεν τοὺς παρ' ἡμῖν φιλοσόφους γιγνομένους, ἀλλὰ δίκαια πρὸς αὐτούς ἐροῦμεν προσαναγκάζοντες τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαί τε καὶ φυλάττειν.

A. Από το παραπάνω κείμενο να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του χωρίου: «**Ήμέτερον δὴ ἔργον [...] ὃν ἄμεινον;**».

Μονάδες 10

B1. Ο Πλάτων, για να παρουσιάσει το αγαθό και την πορεία προς την κατάκτησή του, χρησιμοποιεί, μεταξύ άλλων, τις παρακάτω φράσεις: α) «**ἀφικέσθαι πρὸς τὸ μάθημα ὃ ἐν τῷ πρόσθεν ἔφαμεν εἶναι μέγιστον**», β) «**ἵδεῖν τε τὸ ἀγαθὸν**» και γ) «**ἀναβῆναι ἐκείνην τὴν ἀνάβασιν**». Να αναλύσετε το νόημα αυτών των φράσεων στο κείμενο του Πλάτωνα.

Μονάδες 15

B2. Αφού διαβάσετε το χωρίο «**Ἐπελάθου [...] τῆς πόλεως**», να απαντήσετε με βάση αυτό στα δύο επόμενα ερωτήματα:

α. Ποιος είναι ο σκοπός του νόμου; (μονάδες 3)

β. Με ποιους τρόπους προσπαθεί να τον επιτύχει; (μονάδες 12)

Μονάδες 15

B3. Να γράψετε στο τετράδιό σας, δίπλα στον αριθμό καθεμιάς από τις προτάσεις της στήλης Α, τη σωστή λέξη ή πρόταση της στήλης Β:

Στήλη Α	Στήλη Β
1. Δικαιοσύνη είναι η εντιμότητα στις συναλλαγές σύμφωνα με τον	Γλαύκωνα. Θρασύμαχο. Κέφαλο.
2. Ο δεύτερος κύκλος εκπαίδευσης των φυλάκων δεν περιλαμβάνει	τη στερεομετρία. την αρμονική. τον χορό.
3. Το πρώτο ταξίδι του Πλάτωνα στις Συρακούσες είχε δραματικές εξελίξεις, γιατί	γνώρισε τον Πυθαγορισμό. εκδιώχθηκε κακήν κακώς από το νησί. ενεπλάκη στην εμφύλια διαμάχη Δίωνα-Διονυσίου.
4. Οι φύλακες επίκουροι	είναι υποχρεωμένοι να συντηρούν τις δύο άλλες τάξεις. επωμίζονται στρατιωτικά και διοικητικά καθήκοντα. μεριμνούν για την ευδαιμονία ολόκληρης της πολιτείας.
5. Όταν ο κακούργος κηφήνας αναλάβει με τη βοήθεια του Δήμου την εξουσία, εγκαθιστά	τη Δημοκρατία. την Ολιγαρχία. την Τυραννίδα.

Μονάδες 10

B4.α. Να αντιστοιχίσετε στο τετράδιό σας καθεμία αρχαία ελληνική λέξη της στήλης Α με την ετυμολογικά συγγενή της νεοελληνική λέξη της στήλης Β. (Στη στήλη Β περισσεύει μία λέξη.)

Στήλη Α	Στήλη Β
ἀφικέσθαι	ανικανοποίητος
εἶπον	αφαιρετικός
ἰδεῖν	ιδέα
μεταδιδόναι	παράδοση
	ρήμα

(μονάδες 4)

B4.β. Για καθεμία από τις τρεις παρακάτω λέξεις να γράψετε μία περίοδο λόγου στα νέα ελληνικά, όπου η ίδια λέξη, σε οποιαδήποτε μορφή της (πτώση, αριθμό, γένος, βαθμό, μέρος του λόγου), θα χρησιμοποιείται με διαφορετική σημασία από αυτήν που έχει στο αρχαίο κείμενο: «ἀγαθόν», «πόνων», «φαυλότεραι».

(μονάδες 6)

Μονάδες 10

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ
Αριστοτέλους Ρητορική, Α' 1-2 (έκδ. του R. Kassel)

H σχέση ρητορικής και διαλεκτικής

Η ρητορική ἔστιν ἀντίστροφος¹ τῇ διαλεκτικῇ· ἀμφότεραι γὰρ περὶ τοιούτων τινῶν εἰσὶν ἀ κοινὰ τρόπον τινὰ ἀπάντων ἔστι γνωρίζειν καὶ οὐδεμιᾶς ἐπιστήμης ἀφωρισμένης². Διὸ καὶ πάντες τρόπον τινὰ μετέχουσιν ἀμφοῖν³· πάντες γὰρ μέχρι τινὸς καὶ ἔξετάζειν καὶ ύπέχειν λόγον καὶ ἀπολογεῖσθαι καὶ κατηγορεῖν ἐγχειροῦσιν. Τῶν μὲν οὖν πολλῶν οἱ μὲν εἰκῆ⁴ ταῦτα δρῶσιν, οἱ δὲ διὰ συνήθειαν ἀπὸ ἔξεως⁵. Ἐπεὶ δ' ἀμφοτέρως ἐνδέχεται, δῆλον ὅτι εἴη ἀν αὐτὰ καὶ ὄδω⁶ ποιεῖν· δι' ὃ γὰρ ἐπιτυγχάνουσιν οἵ τε διὰ συνήθειαν καὶ οἱ ἀπὸ ταῦτομάτου, τὴν αἰτίαν θεωρεῖν ἐνδέχεται, τὸ δὲ τοιοῦτον ἥδη πάντες ἀν ὄμολογήσαιεν τέχνης ἔργον εἶναι.

1 ἀντίστροφος: ανάλογη.

2 ἀφωρισμένης: (εδώ) διακριτή.

3 ἀμφοῖν: γενική δυϊκού αριθμού

4 εἰκῆ: τυχαία, χωρίς σχέδιο.

5 ἀπὸ ἔξεως: ως αποτέλεσμα ἀσκησῆς.

6 ὄδω: (εδώ) τρόπος, μέθοδος. του ἀμφω: καὶ οι δύο.

Γ1. Να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του κειμένου.

Μονάδες 20

Γ2.α. Να γράψετε στο τετράδιό σας τον τύπο που ζητείται για καθεμία από τις παρακάτω λέξεις:

ἀφωρισμένης : το τρίτο πρόσωπο ενικού αριθμού στην οριστική του παθητικού αορίστου

ύπέχειν : το δεύτερο πρόσωπο ενικού αριθμού στην προστακτική του αορίστου β' στην ίδια φωνή

πολλῶν : τη δοτική πληθυντικού αριθμού του θηλυκού γένους στον υπερθετικό βαθμό

δρῶσιν : τη γενική πληθυντικού αριθμού του αρσενικού γένους της μετοχής ενεστώτα στην ίδια φωνή
(μονάδες 4)

Γ2.β. «τὸ δὲ τοιοῦτον ἥδη πάντες ἀν ὄμολογήσαιεν τέχνης ἔργον εἶναι»: Να μεταφέρετε όλους τους κλιτούς τύπους της πρότασης στον άλλον αριθμό.
(μονάδες 6)

Μονάδες 10

Γ3.α. Να αναγνωρίσετε συντακτικά τους παρακάτω τύπους: **τή διαλεκτική, ἐξετάζειν, θεωρεῖν, ἔργον.**

(μονάδες 4)

Γ3.β. «**Ἐπεὶ δ' ἀμφοτέρως ἐνδέχεται**»: Να αναγνωρίσετε το είδος της πρότασης (μονάδα 1) και να αιτιολογήσετε τον τρόπο εκφρούσας της (μονάδα 1).

(μονάδες 2)

Γ3.γ. «**Τῶν μὲν πολλῶν οἱ μὲν εἰκῇ ταῦτα δρῶσιν, οἱ δὲ διὰ συνήθειαν ἀπὸ ἔξεως**»: Να αναγνωρίσετε συντακτικά τους υπογραμμισμένους όρους.

(μονάδες 4)

Μονάδες 10

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Πλάτωνος Πολιτεία 519c-520a

A. Καθήκον, λοιπόν, δικό μας, είπα εγώ, που είμαστε ιδρυτές της πόλης, είναι να εξαναγκάσουμε τις άριστες φύσεις (τα εξαιρετικά πνεύματα) να φθάσουν στη μάθηση που προηγουμένως παραδεχθήκαμε ότι είναι η ανώτερη, δηλαδή να δούνε το αγαθό και να ανέβουν εκείνη την ανηφορική οδό και όταν, αφού ανεβούν, δουν σε ικανοποιητικό βαθμό, να μην τους επιτρέπουμε αυτό που τώρα είναι επιτρεπτό. Και ποιο είναι αυτό; Το να μένουν συνεχώς εκεί, είπα εγώ, και να μη θέλουν να κατεβαίνουν πάλι κοντά σ' εκείνους τους δεσμώτες ούτε να συμμετέχουν στους κόπους και στις τιμές που έχουν καθιερώσει εκείνοι, είτε είναι ταπεινότερες είτε είναι σημαντικότερες. Μα πώς, είπε, θα τους αδικήσουμε και θα τους κάνουμε να ζουν χειρότερα, αν και είναι δυνατό σε αυτούς να ζουν καλύτερα;

B1. Κατά τον Πλάτωνα η ιδέα του αγαθού είναι η υπέροχη των ιδεών, αποτελεί «μέγιστον μάθημα». Στην Πολιτεία το Ἀγαθόν υψώνεται σε οντολογική αρχή και τοποθετείται στην κορυφή του συστήματος ιδεών. Στην εποχή του Πλάτωνα, το «αγαθόν» αποτελούσε μία έννοια σκοτεινή και ερεβώδη, καθώς παραδίδεται ένας δούλος να αναφέρει στον αφέντη του: «ἡττον οἶδα τοῦτ' ἐγώ, ὃ δέσποτ', ἡ τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν». (Μιλά προφανώς κάποιος δούλος και λέγει στον κύριό του: αυτό το πράγμα το γνωρίζω λιγότερο από ότι γνωρίζω το Αγαθόν του Πλάτωνα, δηλαδή το σκοτεινό αυτό φιλοσόφημα).

Το Ἀγαθόν όχι μόνο είναι νοητό, αλλά καθιστά και τις ιδέες νοητές, προσδίδοντάς τους το εἶναι και την ἀλήθεια. Η ιδέα του Αγαθού είναι ο ἐσχατος λόγος του εἶναι, της γνώσης και της αλήθειας και γι' αυτό, σε σχέση με τον υπερβατικό χαρακτήρα που έχουν οι ιδέες απέναντι στα αισθητά, είναι καθαρή υπέρβαση, το Ἀγαθόν είναι το ἐπέκεινα τῆς οὐσίας.

Ο ίδιος ο Πλάτων το ορίζει ως το τέρμα στο οποίο τείνει το παν, όχι μόνο οι ανθρώπινες πράξεις αλλά και η γένεση και η φθορά, ως α) το εἶναι και ότι διατηρεί το εἶναι, ως β) την τάξη, τον κόσμο και την ενότητα που διαπερνά και συνέχει την πολλαπλότητα και ως γ) ότι παρέχει την αλήθεια και την επιστήμη. Η έκφραση «αὐτό

τό ἀγαθόν» φαίνεται να δηλώνει την ύψιστη αρχή και την πηγή του όντος και της γνώσης.

Από την ιδέα του Αγαθού απορρέουν όλα τα αγαθά. Η ύψιστη αυτή ιδέα εξουσιάζει το νοητό κόσμο και αποτελεί τον αλάνθαστο οδηγό για όποιον επιθυμεί να ενεργεί με σωφροσύνη. Είναι η αιτία κάθε ορθότητας και ωραιότητας σε όλα τα όντα, γιατί αυτή η ιδέα δημιούργησε το φως στον ορατό κόσμο, ενώ ταυτόχρονα εξουσιάζει το νοητό κόσμο και παρέχει το νου και την αλήθεια σε όποιον θέλει να είναι συνετός και να πορεύεται σωστά στη ζωή.

Από τις ερμηνείες, τέλος, που βρίσκουμε στην ίδια την Πολιτεία μπορεί να οριστεί ως «αυτό που χορηγεί στα νοητά όντα την αλήθεια και στην ψυχή τη δύναμη να τα αναγνωρίζει ... είναι η αιτία της επιστήμης και της αλήθειας» (508 e).

Για να χαρακτηρίσει ο Πλάτων το 'Αγαθόν και την πορεία προς αυτό για την προσέγγισή του χρησιμοποιεί λέξεις που ταυτόχρονα αποκαλύπτουν στοιχεία για την ίδια τη φύση του.

Συγκεκριμένα οι λέξεις μέγιστον μάθημα δηλώνουν ότι το 'Αγαθόν είναι η υπέρτατη αξία, η υπέρτατη των ιδεών. Οι οηματικοί τύποι άφικέσθαι, ίδεῖν, ίδωσι, δηλώνουν ότι η θέαση του αγαθού είναι εφικτή, ότι το 'Αγαθόν είναι προσεγγίσιμο.

Τέλος οι λέξεις ἀναβῆναι, ἀνάβασιν, ἀναβάντες, κάνουν φανερό ότι η πορεία προς το 'Αγαθόν, η προσπάθεια για την κατάκτησή του είναι επίπονη και δύσκολη. είναι μια πορεία ανηφορική με πολλά εμπόδια.

B2.a) Στο πρωτότυπο κείμενο παρουσιάζονται δύο διαφορετικές θεωρίες περί δικαίου, του Γλαύκωνα και του Σωκράτη. Ο Γλαύκωνας κατ' αρχάς, ως φερέφων της αριστοκρατικής ηθικής, θεωρεί άδικη την προηγηθείσα προτεινόμενη λύση του Σωκράτη περί εξαναγκασμού των φιλοσόφων να αναλάβουν την ηγεσία της πόλης. Ο Γλαύκωνας λοιπόν θεωρεί άδικη τη λύση του Σωκράτη, εφόσον με τη λύση αυτή οι φιλόσοφοι θα αναγκαστούν να ζήσουν χειρότερα μολονότι είναι δυνατόν σε αυτούς να ζήσουν ευτυχισμένοι και με τον τρόπο που οι ίδιοι έχουν επιλέξει και επιθυμούν. Γίνεται αντιληπτό επομένως ότι ο Γλαύκωνας προσεγγίζει το δίκαιο ατομοκεντρικά και κυρίως σύμφωνα με την κοινωνική ομάδα στην οποία ο καθένας ανήκει, θεωρώντας ουσιαστικά ότι δεν υπάρχει μία καθολική σκοπιμότητα της δικαιοσύνης. Ταυτόχρονα, μέσω των λεγομένων του γίνεται κατανοητό ότι ο Γλαύκωνας δίνει μεγαλύτερη βαρύτητα στην άγραφη διάσταση της δικαιοσύνης, εφόσον αυτό το οποίο στην ουσία θεωρεί άδικο είναι ο εξαναγκασμός των φιλοσόφων και η καταπάτηση της προσωπικής τους επιθυμίας να μην εμπλακούν άμεσα με την πολιτική. Στον αντίποδα της άποψης του Γλαύκωνα βρίσκεται αυτή του Σωκράτη. Ο Σωκράτης λοιπόν προσεγγίζει το δίκαιο από την πλευρά του συνόλου και όχι μιας οποιασδήποτε κοινωνικής ομάδας, δηλώνοντας ότι το μέλημα του νόμου δεν είναι η ευτυχία μίας κοινωνικής ομάδας αλλά η ευτυχία του συνόλου. Επιπλέον με την αναφορά στην έννοια του νόμου, φαίνεται ότι εστιάζει το ενδιαφέρον του κυρίως στη γραπτή μορφή της δικαιοσύνης.

β) Προκειμένου επομένως να ενισχύσει την άποψή του αυτή προβαίνει σε μία λεπτομερέστερη αναφορά του στη λειτουργία του νόμου. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του Σωκράτη ο νόμος επιτελεί μία τριπλή λειτουργία μέσω της οποίας οριθετούνται αφενός οι σχέσεις των πολιτών μεταξύ τους αλλά αφετέρου και οι σχέσεις των πολιτών

με το κράτος. Η τριπλή αυτή λειτουργία του νόμου συνίσταται στα ακόλουθα: α) ο νόμος ενώνει τους πολίτες αρμονικά τόσο με την πειθώ όσο και με τη βία, είτε υπακούνε όλοι ανεξαιρέτως δηλαδή οι πολίτες σε αυτόν είτε δεν υπακούνε, οπότε στην περίπτωση αυτή επέρχεται η επιβολή των αντίστοιχων ποινών. Αξίζει να σημειωθεί ότι η βία αφορά τον «ἄπειρον παιδείας ὥχλον». Η αρμονική αυτή συνένωση των πολιτών επιτυγχάνεται κυρίως μέσω της αρχής της ισονομίας, σύμφωνα με την οποία όλοι οι πολίτες αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο ανεξάρτητα από την κοινωνική τάξη στην οποία ανήκουν, β) ο νόμος δίνει τη δυνατότητα σε όλους ανεξαιρέτως τους πολίτες να συνεισφέρουν στο κοινό καλό, πράγμα το οποίο επιτυγχάνεται κατά κύριο λόγο μέσω του επαγγέλματος που ο καθένας ασκεί. Σύμφωνα με τον Πλάτωνα η πόλη οικείζεται επειδή κανείς δεν είναι αυτάρκης παρά «πολλῶν ἐνδεῆς». Ο καταμερισμός λοιπόν της εργασίας προσπορίζει οικονομικά οφέλη σε όλους τους πολίτες και γ) ο νόμος περιορίζει τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά μη επιτρέποντάς του να κάνει ό,τι επιθυμεί, πράγμα το οποίο επιβεβαιώνει ότι ο νόμος αυτό που προτάσσει είναι η συνοχή του συνόλου της πόλης και όχι η ευδαιμονία μίας μερίδας των πολιτών. Αξιοσημείωτη είναι επίσης στο πρωτότυπο κείμενο η προσωποποίηση του νόμου, στοιχείο που φαίνεται μέσα από τη χρήση όλων των ρηματικών τύπων του κειμένου που έχουν ως υποκείμενό τους τη λέξη «νόμος» (αντιπροσωπευτικότερο παράδειγμα ως προς αυτό είναι η χρήση του ρήματος «μηχανάται».).

B3.

1. - Κέφαλο
2. - τον χορό.
3. - εκδιωχθήκε κακήν κακώς από το νησί.
4. - επωμίζονται στρατιωτικά και διοικητικά καθήκοντα.
5. - την Τυραννίδα.

B4.a) άφικέσθαι → ανικανοποίητος

εἶπον → ρήμα

ἰδεῖν → ιδέα

μεταδιδόναι → παράδοση

- β)** - Συνηθέστατο φαινόμενο στη ζωή κάθε ανθρώπου είναι ο στόχος του για την απόκτηση υλικών αγαθών.
- Οποιαδήποτε χειρουργική επέμβαση ακολουθείται συνήθως από σωματικούς πόνους ως φυσική αντίδραση του οργανισμού.
- Κατά τον Πλάτωνα όλα τα πολιτεύματα της εποχής του θεωρούνται φαύλα, γιατί κανένα δεν αποσκοπούσε στο συλλογικό συμφέρον.

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ
Αριστοτέλους Ρητορική, Α' 1-2 (έκδ. του R. Kassel)

Η σχέση ρητορικής και διαλεκτικής

Γ1. Η ρητορική είναι ανάλογη με τη διαλεκτική. Γιατί και οι δύο σχετίζονται με κάποια τέτοιου είδους θέματα, τα οποία τρόπου τινά μπορούν με κοινό τρόπο να γίνουν αντικείμενο γνώσης απ' όλους ανεξαιρέτως (τους ανθρώπους), χωρίς να είναι διακριτή καμία επιστήμη. Γι' αυτό και όλοι σχεδόν κατά κάποιον τρόπο μετέχουν και στις δύο. Γιατί όλοι σχεδόν ως ένα σημείο επιχειρούν και να κρίνουν και να επιχειρηματολογούν και να υπερασπίζονται τους εαυτούς τους και να διατυπώνουν κατηγορίες. Από την πλειοψηφία (των ανθρώπων), λοιπόν, άλλοι κάνουν αυτά χωρίς σχέδιο, άλλοι εξαιτίας της συνήθειας ως αποτέλεσμα άσκησης. Από τη στιγμή, όμως, που είναι δυνατοί και οι δύο αυτοί τρόποι, είναι φανερό ότι θα ήταν δυνατόν να πράξει κάποιος αυτά και με την εφαρμογή μιας μεθόδου. Γιατί είναι δυνατόν να παρατηρήσουμε το λόγο για τον οποίον άλλοι κατορθώνουν κάτι και εξαιτίας της συνήθειας και με φυσικό τρόπο, από την άλλη όλοι σχεδόν πια μπορούν να παραδεχθούν ότι μία τέτοια έρευνα είναι αντικείμενο της τέχνης.

Γ2.α.

ἀφωρισμένης	: ἀφωρίσθη
ύπεχειν	: ύπόσχεσ
πολλῶν	: ταῖς πλείσταις
δρῶσιν	: τῶν δρώντων

Γ2.β. «τὸ δὲ τοιοῦτον ἥδη πάντες ἀν ὄμολογήσαιεν τέχνης ἔργον εἶναι»: τὰ δέ τοιαῦτα ἥδη πᾶς ἀν ὄμολογήσαι/όμολογήσει(ν) τεχνῶν ἔργα εἶναι.

Γ3.α. τῇ διαλεκτικῇ: Δοτική αντικειμενική στο «ἀντίστροφος».

ἐξετάζειν: Αντικείμενο στο «ἐγχειροῦσιν» / τελικό απαρέμφατο.

θεωρεῖν: Υποκείμενο στο «ἐνδέχεται» / τελικό απαρέμφατο.

ἔργον: Κατηγορούμενο στο «τὸ τοιοῦτον» μέσω του συνδετικού «εἶναι».

Γ3.β. «Ἐπεὶ δ' ἀμφοτέρως ἐνδέχεται»: **Εἰδος:** Δευτερεύουσα επιρρηματική αιτιολογική πρόταση, στην οποία λανθάνει η ἐννοια του χρόνου.

Εκφροά: Εκφέρεται με οριστική «ἐνδέχεται», γιατί δηλώνει κάτι πραγματικό.

Γ3.γ. «Τῶν μὲν πολλῶν»: Γενική διαιρετική στο «οἱ μὲν»

«εἰκῆ»: Δοτικοφανές επίρρημα του τρόπου στο ρήμα «δρῶσι».

«ταῦτα»: Σύστοιχο αντικείμενο στο ρήμα «δρῶσι».

«διὰ συνήθειαν»: Εμπρόθετος επιρρηματικός προσδιορισμός της αιτίας στο ρήμα «δρῶσι».